

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1637** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128, ал.1, т.6 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.122, ал.3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по искова молба на Е. И. И. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], срещу Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури /ИАРА/ със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК:[ЕИК], претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 234.55 лв., от които 180 лв. за недопускане до работа в периода от 21.02.2019 г. до 25.02.2019 г., след признаване за незаконно на уволнението му със Заповед № ЧР-154/21.08.2017 г. на Изпълнителен директор на ИАРА и явяване на ищеца за изпълнение на длъжността на "юрисконсулт", и мораторна лихва в размер на 54.55 лв. върху главницата от 180 лв., както и законната лихва от датата на подаване на исквата молба до изплащане на сумата. Претендират се и сторените по делото съдебно-деловодни разноски. В с.з. ищецът се явява лично, моли Съда да уважи предявената искова молба, претендира присъждане на разноски за внесена държавна такса в размер на 10 лв.

Ответникът – Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури, е депозирал отговор по предявената искова претенция, с който исквата молба се оспорва като неоснователна и недоказана. В отговора се посочва, че ищецът е подал Заявление за възстановяване вх.№ Z-4277/21.02.2019 г., с което е заявил да бъде възстановен на

длъжността "юрисконсулт" в сектор "Организация, контрол и анализ", ГДРК, [населено място]. Ищецът е възстановен, считано от 25.02.2019 г., съгласно издадената Заповед № ЧР-117/25.02.2019 г., а не считано от 21.02.2019 г. Подробни съображения в тази насока са изложени в отговора по исковата молба. Не се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор М. изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция и моли Съда да я уважи.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът Е. И. И. е заемал длъжността "Юрисконсулт", с място на работа сектор "Организация, контрол и анализ", Главна дирекция "Рибарство и контрол" на ИАРА. Със Заповед № 154/21.08.2017 г. на Изпълнителния директор на ИАРА е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл.107, ал.1, т.6 ЗДСл поради възстановяване на служител на същата длъжност, считано от 22.08.2017 г. /л.8/.

С Решение № 2788 от 24.04.2018 г. на АССГ по адм.дело № 10542/2017 г. указаната заповед е отменена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 2071 от 13.02.2019 г. на ВАС по адм.дело № 7760/2018 г. /л.9/.

Ищецът е подал заявление за възстановяване вх.№ Z-4277/21.02.2019 г. на длъжността, заемана преди уволнението /л.11/.

Въз основа на депозираното заявление за възстановяване, със Заповед № ЧР-117/25.02.2019 г. на Изпълнителния директор на ИАРА, ищецът е възстановен на длъжност "юрисконсулт" в сектор "Организация, контрол и анализ", Дирекция ГДРК, ИАРА, [населено място], считано от 25.02.2019 г. /л.12/.

Със Заповед № ЧР-118/25.02.2019 г. на Изпълнителния директор на ИАРА, на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Е. И., считано от 25.02.2019 г. поради съкращаване на длъжността /л.13/. С тази заповед на основание чл.106, ал.4 ЗДСл на И. е изплатена една основна заплата.

С Решение № 8018 от 16.12.2019 г. на АССГ по адм.дело № 3280/2019 г. посочената заповед е отменена като незаконосъобразна. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 14168 от 17.11.2020 г. на ВАС по адм.дело № 5945/2020 г.

В срока по чл.122, ал.1 ЗДСл ищецът не е се явил да заеме длъжността, поради което на основание чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл Изпълнителният директор на ИАРА е издал Заповед № ЧР-288/30.12.2020 г., с която служебното правоотношение на Е. И. И. е прекратено. В заповедта е посочено, че на служителя не се дължат обезщетения. Същият е получил оформена служебна книжка/трудова книжка, за което е подписал декларация /л.14/.

Представена е Справка актуално състояние на действащи трудови договори за Е. И. И. за периода от 22.08.2017 г. до 25.02.2019 г., съгласно която ищецът за периода от 24.10.2018 г. до 21.02.2019 г. е регистриран като безработен в Регионална служба по заетостта – С. /л.20/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.122, ал.3 ЗДСл и същият е процесуално допустим, предявен срещу юридическото лице - Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, представлявано от административният орган, от чийто

незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие се твърди да са претърпени вредите.

По силата на чл.122, ал.3 ЗДСл когато възстановен държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. Този вид обезщетение има санкционен характер. В нормата не е предвидено нито ограничаване на обезщетението за част от периода на недопускане, както е в разпоредбата на чл.104, ал.1 ЗДСл по отношение периода на незаемане на длъжността, нито приспадане от дължимото обезщетение на получено възнаграждение за друга работа през същия период или при получаване обезщетение, поради регистрация в Регионална служба по заетостта за същия период. Липсва възможност за прилагане по аналогия на чл.104 ЗДСл поради изричната норма на чл.122, ал.3 ЗДСл. Разликата между двата вида обезщетения е свързана със значително по-високата противоправност на недопускането до работа на държавен служител, който е бил с прекратено служебно правоотношение, но прекратяването е отменено с влязло в сила съдебно решение, поради неизпълнението на задължителното за администрацията съдебно решение. Именно за това предвиденото с нормата на чл.122, ал.3 ЗДСл има санкционен характер и по това се различава, респ. не може да бъде сравнено с обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл, чиято цел е да репатрира вреди от незаконосъобразен административен акт в определени граници.

В конкретния случай претендираното обезщетение е свързано с отменена от АССГ с Решение № 2788 от 24.04.2018 г. Заповед № 154/21.08.2017 г. на Изпълнителния директор на ИАРА, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца и заявената в резултат на това воля на държавния служител за възстановяване на същата длъжност. Заявлението на последния е предявено в законоустановения двуседмичен срок по чл.122, ал.1 ЗДСл, тъй като съдебното решение е влязло в сила на 13.02.2019 г. Тези факти не се оспорват от страните по делото.

Съгласно разпоредбата на чл.122, ал.1 ЗДСл при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Тълкуването на тази разпоредба налага извод, че фактическият състав на възстановяването включва влязъл в сила съдебен акт за отмяна на акта за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на работа на служителя в съответната администрация в определен срок. Нормата е с императивен характер и при осъществяването на тези факти по смисъла на закона за органа по назначаването възниква задължение да допусне служителя да изпълнява длъжността, на която е възстановен.

Безспорно е установено по делото, че ищецът се е явил на работа при ответника на 21.02.2019 г., като е депозирал изрично заявление за възстановяване на длъжността, заемана преди прекратяване на служебното му правоотношение с влязъл в сила съдебен акт, т.е в предвидения срок от влизане в сила на решението на ВАС – 13.02.2019 г. При тези обстоятелства Съдът намира, че възстановяването е настъпило от датата на явяване на ищеца на работа, по силата на закона, а не по силата на Заповед № ЧР-117/25.02.2019 г. на Изпълнителен директор на ИАРА, с която ищецът е възстановен на длъжността, считано от 25.02.2019 г., и от този момент за органа по

назначаване възниква задължение да го допусне да изпълнява длъжността, на която служителят е възстановен (така Решение № 357 от 29.02.2011 г. на ВКС по гр.дело № 860/2010 г.). Това е така, защото ищецът се е явил в съответната администрация на 21.02.2019 г., в законоустановения срок да заеме длъжността си, но не е допуснат да я изпълнява до 25.02.2019 г. В тази връзка исковата претенция се явява частично основателна и доказана за периода от 21.02.2019 г. (датата на входиране на Заявление вх. № Z-4277/21.02.2019 г.) до 22.02.2019 г. (датата на издаване на заповедта за възстановяване на длъжността, считано от 25.02.2019 г.), тъй като именно на тази дата ищецът е възстановен и допуснат до работното си място – чл.122, ал.3 ЗДСл.

Според чл.122, ал.3 ЗДСл размерът на обезщетението се изчислява върху основната заплата от деня на явяването на работа, до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. Видно от Заповед № ЧР-117/25.02.2019 г. на Изпълнителния директор на ИАРА, основната заплата на служителя е била в размер на 1 200 лв., което означава, че за периода от 21.02.2019 г. до 22.02.2019 г. (два работни дни 21.02.2019 г. и 22.02.2019 г.) на ищеца се дължи обезщетение в размер на 120 лв. /60 лв. дневно/, като за разликата над 120 лв. до претендирания размер от 180 лв. исковата претенция следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. В тази връзка размерът на претендираната мораторна лихва следва да бъде уважен върху главница от 120 лв., като същият е 36.36 лв. за периода от 26.02.2019 г. до 20.02.2022 г., изчислен според общодостъпния лихвен калкулатор на НАП (в този смисъл Решение № 12326 от 01.12.2021 г. на ВАС по адм.дело № 7433/2021 г.).

Исковата претенция следва да бъде уважена като основателна и доказана за сумата в размер на 120 лв. за периода от 21.02.2019 г. до 22.02.2019 г. включително, ведно с мораторната лихва в размер на 36.36 лв. за периода от прекратяване на незаконосъобразното действие със Заповед № ЧР-117/25.02.2019 г. до 20.02.2022 г., когато е заведена исковата молба, и законната лихва от 21.02.2022 г. - датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на дължимото обезщетение. Изходът на спора определя като основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. В тази връзка на ищеца следва да бъдат заплатени разноски в размер на 10 лв. за заплатена държавна такса.

От страна на ответника не е отправено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което Съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд-С. град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури /ИАРА/ със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Е. И. И. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер 156,36 лв. (сто петдесет и шест лева и 36 ст.), от които 120 лв. за недопускане до работа в периода от 21.02.2019 г. до 22.02.2019 г. включително, и мораторна лихва в размер на 36.36 лв. за периода 26.02.2019 г. до 20.02.2022 г.; ведно със законната лихва върху главницата от 120 лв. от 21.02.2022 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция за разликата над 120 лв. до пълния претендиран размер на обезщетението от 180 лв., ведно с претендираната мораторна лихва и законна лихва.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Е. И. И. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: